

Kurt Larsson

**SÄBY
MIN HEMBYGD
Del 4**

Henning Alfred Eriksson

**Minnen från
Övernäs
och Håskesta**

Levnadshistorier

Följande berättelse är en avkortad men i övrigt oredigerad utskrift av en bandad intervju gjord av folkskollärare Ernst Fjällskog. Ernst var bördig från Finland och född 1903. Han har varit lärare i Kolbäck. Nu bodde han i Övernäs på sommaren och vi har honom att tacka för detta intressanta dokument över en gammal säbybo. Efter dessa inledande rader låter vi Ernst Fjällskog ta till orda.

**SÄBY
HEMBYGDSFÖRENING**
Grundad 1924

- Jag har hos mig en gammal man härifrån Säby som heter

Alfred Eriksson, som är granne med mig. Vi har träffats många gånger och pratat med varandra när vi väntat på posten. Han har ett gott minne. Jag har bett Alfred att komma hem till mig och han sitter nu här och vi ska prata lite om ett och annat som han har varit med om.

När Henning Alfred föddes

- Vad är det för dag i dag?
- Onsdag den 21 augusti 1963 och om vi ska vara riktigt noga så är klockan fyra på eftermiddagen.
- Vi har just druckit kaffe och ska nu samtala lite om ett och annat som har hänt. Jag skulle vilja fråga när han föddes och åldern och så där.
- Jag är född 28 mars 1876.
- Hur gammal är Eriksson nu?
- Jag är 87 år sedan mars.
- Det är inte dåligt att vara så gammal. Jag vet att Eriksson är väldigt morsk och går och sköter om ute och hämtar tidningen precis som förr.
- Ja då.
- Hur har Eriksson haft det om vi skulle försöka börja långt tillbaka i tiden och då vill jag fråga så här: var var Eriksson född och hur var det i hemmet då?
- Jag är född i Ulfsta.

- Hur många syskon hade Eriksson.
- Vi var fem.
- Eriksson är äldst av alla och lever ensam då?
- Ja.
- Jaha. Vad var det som Erikssons far (Karl Henning f. 1844 d.1934) arbetade med då?
- Jo, han var jordbruksarbetare och han kunde med trä också.
- Hade han eget ställe eller arbetade han borta?
- Ja, han var statkarl.
- Vem var han statkarl åt då?
- Det var på Mölntorps Gård.
- Jaså, jaha på det viset.
- Han kom dit som torpardräng när han var 19 år och han blev död när han var 90 år.
- Det var väldigt. Blev han så gammal.
- Ja och han var aldrig sjuk.
- Ja det är ju en stor lycka för människan att få leva hela livet utan att vara sjuk.
- Ja.
- Men i det fallet är väl Eriksson lik sin far.
- Nja, jag har väl haft mina småfel jag med.

Dödssjuk

- Jag var riktigt sjuk en gång när jag var 23 år.
- Jaha, vad var det då?

- Det var så att på den tiden fick vi gå i ån och sjön och ta upp fräken och det regna och var kallt. Det gjorde väl inte något men dagen efter var det alldeles otroligt varmt och jag gick och skar ikring (runt åkern) först. På den tiden körde dom inte med maskinerna uppe i säden som dom gör nu inte.

- Nej.

- Jag var så törstig den där förmiddagen. På den tiden fick vi svagdricka nere på gården. Jag gick ner i källarn, för den var inte låst, innan jag gick hem. Svette var jag och alldeles ovanligt törstig. Jag satt där och drack och det var ju kallt och inte fullt två timmar efteråt så var jag dödssjuk.

- Jaså. På vilket sätt yppa sig sjukdomen då?

- Ja, det blev lunginflammation.

- Ja då.

- Ja, jag var medvetslös när doktorn i Strömsholm kom, han hette Åkesson, han skulle vara specialist särskilt på lunginflammation. Han visste inte vad det var för fel första dagen, men han sa *jag kommer tillbaka i morgon* men då visste han vad det var för fel och jag låg i tretton dagar och på det minskade jag tio kilo.

- Det var inte lite. Var Eriksson tjock och fet på den tiden?

- Nähej då. Det blev bara skinn och ben kvar.

- Men det gick vägen.

- Jodå, jag repade mig fort nog.

- Ja det var skönt det. Jag skulle vilja fråga ...

- Den där doktorn ordinerade bara konjak jämt. Det var den enda medicinen som han hade för lunginflammation.

- Jaha.

- Min yngsta bror arbetade i fabriken så han slutade först om kvällarna så han åkte till Köping och köpte en liter konjak och en liter brännvin så jag låg full ett par tre dagar. När det hade gått över så var jag återställd.

- Jaha, det var ju skönt.

Skolgången

- Har Eriksson fått gå i skola någon gång?

- Ja.

- Hur gammal var Eriksson när han började skolan då?

- Jag var sju år.

- Var var det någonstans.

- Det var i Lilla Säby.

- Ja. Rektor Andrés hem. Hur många år gick Eriksson i skolan då?

- Jag gick två år där och tre år framme vid kyrkan. Men två år framme vid kyrkan var i gamla skolan och den stod alldeles mitt

framför ingången till gamla kyrkogården.

- Vad fick ni hålla på med i skolan, vad fick ni göra och läsa i skolan?

- Katekesen (avskaffades 1919) och bibliska var det förnämsta, testamentet och svensk historia och geografin, men först och främst det bibliska och katekesen.

- Och det måste man kunna utantill.

- Jodå.

- Nå, om man inte kunde vad hände då?

- Bakläxa och fick sitta inne och läsa på. Var det så att man kunde eller inte, kunde väl klockarn släppa iväg en hem ändå på kvällen.

- Fick man bakläxa också då, så att man förhörde dagen efter?

- Nej då, då var det nya läxor.

- Fick ni räkna mycket?

- Ja, men det var inte så värst mycket men man skulle skriva både välskrivning och rättskrivning.

- Har Eriksson aldrig haft griffeltavla och arbeta med?

- Jodå, det var ju det allra första det och göra streck och låga och höga staplar.

- Jag har själv använt griffeltavla när jag var pojke i Finland.

- Jaså, jaha.

- Hur stora klasser var det då eller var det en lärare som hade många barn?

- Ja då när jag gick i storskolan var det hopräknat. Då var det 64 stycken i ett rum där farstun inte var större än att förstudörren gick in i. Sen var vi inne i skolsalen och det var åtta långa bänkar, lika långa som skolsalen var bred. Så vi satt åtta ungar i varje bänk.

- Hade ni historia också då. Svensk historia?

- Jadå.

- Det var väl dom viktigaste ämnen då. Hur var det med agan? Man säger ju att barnen är så besvärliga nu för tiden.

- De (barnen) räknas ju inte för nånting. Det var smörj bara, så var det överskytt.

- Ja, jag förstår det. Vad gillade ni det systemet?

- Ja, det tyckte jag var bra och jag fick inte minsta men utav det slaget. Inte hatade jag honom för det inte.

- Fick ni något betyg då?

- Ja, jag hade bra betyg jag var bland de bästa.

- Ja, det skulle jag tro.

Oxkörare

- Ja, Eriksson nämnde om att han började arbeta dagen efter det att han slutade skolan. Vad var det

för arbete Eriksson började med då?

- Det var att köra oxar.
- Jaså. Vid Mölntorp då.
- Ja.
- Hur var det att köra dom där

då?

- Det var man snart van vid.
- Dom är starka dom där oxarna.
- Ja då, men dom kan vara

envetna med.

- Jag tycker att oxarna ser så lata ut.

- Det är en galen uppfattning. Bra oxar och det hade jag jämt, förresten oxarna dom var som körkarln va. Det var det förnämsta det.

- Jaså.

- Jadå, jag var snäll emot dom, och jag kunde köra precis lika bra som med hästar. Men dom gick långsammare än en häst förstås?

- Hur länge hade dom oxarna kvar?

- Till 1922 då gick dom sista. Det var tre stycken.

- Varför slutade dom med dom då?

- Ja det vart omodernt och dom började med hästar.

- Var det billigare med oxar?

- Dom kunde aldrig förlora på en oxe. Den köptes en gång och den växte.

- Kunde man förlora på en häst mer då?

- O ja, och billigare seldon var det till oxarna. Det var bara en påk och lite järn på den.

- Hur många år arbeta Eriksson där borta i Mölntorp?

- 56 år.

- Jaså, jaha.

- Så var jag utkörare i fabriken i nio år på det.

- I Mölntorps fabrik?

- Ja.

- När Eriksson arbeta där borta i Mölntorp så var det aldrig frågan om att söka något annat arbete?

- Jo en gång, och då sökte jag en plats i Västerås och gick dit för att platsen skulle sökas klockan nio och det gick inte något tåg förrän halv tio från Kolbäck så jag gick dit. Jag var där i god tid och det börja komma statkarlar utav alla kulörer där och söka den där platsen.

- Vad var det för arbete?

- Det var Sommarro (trädgård). Men jag brydde mig aldrig om det mer.

- Så blev Eriksson kvar här.

- Jadå.

Arbetstider

- Men då, när Eriksson började arbeta då var det ju på den tiden

lång arbetstid, fick pojkarna också börja tidigt om morgnarna då?

- Ja, det var klart.

- Hur pass tidigt börja man?

- Ja, klockan sju. När det skulle slås, för man slog ju mycket med lie och de börjades klockan fem, och de fick pojkarna börja med det år som dom gick och läste. Då skulle dom med och gå med lie, och då fick vi gå i ett särskilt lag. Det var en gubbe som skulle vara bas för dom.

- Hur länge höll ni på då på dagen?

- Vi skulle hålla på till sju först och så kom frukost klockan åtta och så var det till att hålla på till halv ett, och sedan från klockan två till klockan åtta.

- Klockan åtta på kvällen.

- Ja.

Lönen

- Nåmen, hur var det med lönen? Vad fick man i lön på den tiden?

- Tjugofem öre om dan det första året. Då fick det vara två kärningar till att binda efter en karl med lie. Men om han var så hävlig så han kunde binda själv så fick han trettiofem öre ensam. Så då tjäna han 15 öre meddetsamma.

- Det där små tjugofemöringarna som Eriksson fick vad gjorde han med dom då?

- Jag fick inte något.

- Ja men Eriksson fick ju tjugofem öre om dagen?

- Ja, men det tog ju far min.

- Ja just det, det blev väl så men dom måste väl köpa kaffe och så.

- Ja det hörde till hushållet det.

- Va vad det man köpte som inte gick att få hemma?

- Ja, ja vet inte.

- Salt och sill?

Stat

- Ja inte behövde man köpa sill för det var det enda en statkarl hade så det räckte till. Det var 52 kg i tunnan.

- Mjölk hade man också?

- Ja vi hade en ko.

- Och säd och potatis?

- Ja sju tunnor råg fick en statkarl och en halv tunna vete, det blev 35 kilo om året.

- Det blev inte många bullar det?

- Nej, skulle man få en vetebrödsskiva så var det högst tre gånger om året.

- Och pannkakor?

- Ja det var på kornmjöl.

- Det var allt bra mycket torftigare mat på den tiden.

- Det var sill och potatis och bröd. Bröd räckte bra till.

- Men fläsk, för ni hade väl grisar?

- Ja, det hade vi. Vi var ju stort hushåll fem karlar och så min syster som hushålla så det gick ju åt. Grisarna var inte så stora.

Utnäs Löt

- Har Eriksson exercerat någon gång?

- Nej.

- Hur kom det sig då?

- Neej, det var så att min mor dog i lungshot och dom fråga ju om allt sånt där när man mönstra och då talade jag om det och då blev jag frikallad.

- Man tycker ju att en så kärnfrisk karl som Eriksson skulle dom ha lagt beslag på. Nåja, det har väl inte Eriksson varit ledsn över. Det fanns ju regemente här eller vad det var då?

- Ja, det var här på Löten. Där har min far exercerat, 15 dygn i två år.

- På det viset. Nå men hur dana var dom där.

- Ja, det var ena riktiga slumisar en del men det var skapligt folk med.

- Det var livligt i Strömsholm på den tiden när det var militärer där?

- Jadå, det var det.

- Nu är det bara lite kvar utav det där?

Oskar II

- Jag minns jag var med min far till Löten när kung Oskar II var där. Det var en söndag som jag var med min far dit och såg den där kungen.

- Det var en stor sak att se kungen på den tiden?

- Jadå, och då var det en krog mitt där på Löten och där fick dom köpa brännvin supvis hur dom ville.

- Vad gjorde kungen, stanna han kvar och prata lite?

- Han stod väl där och jama lite.

- Det var väl inte så lång stund?

- Nej och han skulle väl dricka, det var väl det förnämsta.

Bildar familj

- Eriksson har ju varit gift och är nu änkling sedan rätt många år sedan, vid vilken ålder gifte sig Eriksson då?

- Jag var 28 år och jag hann bra med det också. (bruden hette Alma Lovisa Johansson f 1883 d 1957) Vi fick nio barn. (egentligen 11 men två dog tidigt)

- Var bodde Eriksson då när Eriksson gifte sig?

- Jag bodde i samma stuga som när jag sluta i Mölntorp.

- Står den stugan kvar än?

- Nej, dom rev den när jag kom därifrån. Dom satte bara för

traktorn och kedjor och drog omkull den.

- Var det på nuvarande Mölntorps område?

- Jadå, högst upp på backen, sen byggde dom en riktig statarbyggnad, ett riktigt slott och jag bodde där i 28 år i samma lägenhet. Men sen skulle dom ju modernisera den där för att få lantarbetare så fick dom lov att ha bättre bostäder så jag flytta in i gamla stugan igen där jag bott en gång.

- Hur många år har Eriksson varit änklings nu då?

- Det blir sex år den första november. Det var 1957.

Nöjen

- Vad hade ungdomen för nöjen när Eriksson var ung? Vad hade dom för sig efter arbetstiden?

- Dom dansa väl när det blev lördagskvällar och söndagskvällar också. Det var alltihop.

- Det var inte annat?

- Nej.

- Och inte var det så hävligt med musiken på den tiden heller?

- Det var inte så noga det var vanligt handklaver.

- Hade ni någon särskild dansbana på den tiden?

- Nej det fanns inte.

- Var dansa ni någonstans då?

- Ja det var ett magasin nere vid slussen, där dansa dom mycket.

- Ordna ungdomen det där själva?

- Ja, det gjorde dom.

- Var det dom själva också som spelade?

- Jadå, min yngsta bror spelade han också.

- Nå men gick det vilt till på dom där danstillställningarna?

- Det var inte så farligt.

- Dom söp inte då?

- Det var väl ingen som var nykter på en sån tillställning.

- Då brukade dom ju slåss?

- Nejdå.

- Men om det kom andra från andra håll då?

- Det gjorde det aldrig. Inte gärna. Ja, dom kunde ju komma från Kolbäck. Stationskarlar och så. Men det var aldrig något bråk.

- Om dom kom och tog flickorna ifrån er?

- Nej det gjorde inte något, dom kom tillbaks.

- Det var ju bra att dom inte blev arga och slogs då, så polisen fick komma?

- Nej det var aldrig nå besvär.

- På den tiden gick det inte att resa, nu för tiden reser ju folk så mycket?

- Det gick inte att resa någonstans.

- Fanns det inga cyklar heller?
- Jag har aldrig haft en cykel själv. Min yngsta bror som gick i fabriken han köpte cykel. Han var väl en ibland de första och sen var det väl en två tre till som köpte.

Markens gröda

- Vad var det dom odlade på den tiden. Var det annorlunda emot nu?
- Ja det var säd och rovor. Rovor det odla dom mycket till korna. Dom hade 95 djur i ladugården.
- Hur växte det på åkrarna på den tiden då?
- Det växte allt mer då än det gör nu för det fanns ju gödsel. Men då fanns det ingen säckgödsel. Det var den egna gödseln.
- Och nu är det tvärt om. Vad tror Eriksson om den här gödseln som dom sprider ut nu då?
- Det går en tid men det kommer aldrig att gå i längden. Det blir ingen mask i jorden så då blir det ingen mull.
- Ja det kanske blir så. Det blir för hårt till sist. Bakterielivet blir inte kvar som det borde vara.
- Då blev det grödor åtminstone på Mölntorp. Det var en gubbe som sa åt patron att det är för mycket gödsel kvar så det blir bara lägsäd (liggsäd). Då svarade patron att det är ingen som slagit

vantarna i bordet än på grund av lägsäd.

- Hur skörda dom då till exempel råg och vete?
- Det var lie och det skulle gå på allt och så bindare på det.
- Var det damerna som fick vara med och binda säden.
- Det var pojkar som gjorde det. Det var inte många gånger som det var fruntimmer ute.
- Jag trodde att dom var ute och hjälpte till också.
- Nej det behövde dom inte.

Personligheter

- Nå, men det finns väl en hel del människor som Eriksson har träffat samman med här i bygden?
- Doktor Netzel vid Strömsholm var ju en enastående person.
- På vilket sätt var han det.
- Han var då så rätt fram som möjligt i allting och så var han en skicklig läkare.
- På vilket sätt var han rättfram då?
- Han sa vad han tyckte och tänkte det fick bära vart de ville.
- Det är ju inte bra alla gånger och säga vad man tycker. Kan Eriksson berätta någonting om vad doktor Netzel har sagt då?
- Ja när det var kapplöpningar och så där då var ju läkare med

där på platsen och djurläkare också.

- Det var ju en sån också i Strömsholm.

- Jadå, Waxberg ja. Han bor vid Stora Åsby rakt över sjön här.

- Lever han än, men Netzel är väl död?

- Jadå. Det var i alla fall så att det var det stor hippa när det var kvällen efter såna där tillställningar och då var ju både djurläkaren och folkläkaren bjudna. Doktor Netzel, ja han gjorde det väl bara på sattyg, men han hade en gammal rock på sig som han hade väl varit ny en gång men han var gammal i alla fall. Så skulle dom vara klädda i frack och det var ju Waxberg. Då var det en som fråga Netzel på spe hur det kom sig att han inte var klädd i frack. Nej, sa han, vi är två läkare i Strömsholm och vi är ju ihop om en frack och i kväll var det hans tur att ha den och så pekade han på Waxberg.

- Ja, dom förstod väl att det var skämt förstås. Nå, var dom så sams så dom skulle kunna vara ihop om en frack?

- Nej, det var dom inte.

Pensionering

- Eriksson är ju pensionerad nu sen bra många år sen tillbaka. Hur

tycker Eriksson det är att vara gammal nu och leva på pension?

- Ja, jag tycker det var roligare när jag kunde arbeta och göra rätt för mig.

- Säkert, men i alla fall om man jämför hur Eriksson hade det som pojke, dåligt betalt och nu har det ändrats åtskilligt under det här åren, om man tänker sig hur de gamla hade det på den tiden och hur Eriksson har det nu?

- Ja, min far var bland de bästa som statkarl för han slutade arbeta när han var 76 år. Då gick han hem, för han arbeta på förmiddagen. På middagen när han kom hem, han hade hushållerska och dom bodde inpå gården där vid herrgården, då sa han åt hushållerskan att nu har jag slutat arbeta och han gjorde aldrig ett handtag mer och han levde till han var nittio år. Och vad det tog åt honom det vet inte jag. Men han hade sin bärgning ändå för han var för gammal för pension, för han hade aldrig lagt in om någon.

- Hur fick han hjälp då?

- Han fick halv stat och femton kronor i månaden och två - tre liter mjölk och 300 kilo rågmjöl och 150 kg vetemjöl och det gjorde inte han av med. Jag tror han hade 250 kg gröpe med så han hade gris också.

- Men då är det väl bättre nu när Eriksson kan vänta på posten den 15 varje månad och hämta pension?

- Ja det är ju bra mycket lättare och mera tacksamt med, för då behöver man ju inte tacka någon heller.

Livet på gamla da´r

- Det har hänt så förfärligt mycket under den här tiden som Eriksson har levat. Vad är det märkvärdigaste som inträffat under hans levnad?

- Ja, jag vet inte vad jag ska säga.

- Det har väl varit senstationer. Mycket som har varit och kommit undan för undan. Bilarna på sin tid och vad var det sen som kom, jo radion förstås och sen har vi fått TV med, på gamla dar?

- Ja, se TV vill jag inte ha och jag vill inte se den heller.

- Går aldrig Eriksson ut och tittar på TV- program?

- Jag går väl till Gustav (sonen) någon enstaka gång, men jag tittar högst tio minuter.

- Lyssnar Eriksson mycket på radion då?

- Ja, men bara på nyheterna inte något annat. Väderleken är det förnämsta.

- Inte musik någon gång eller föredrag eller så?

- Nej.

- Men Eriksson följer med ändå vad som händer med tidningen.

- Jadå, det gör jag.

- Det är väl bra i alla fall när tidningen kommer?

- Jadå.

- Läser Eriksson några böcker då?

- Nej, det räcker med tidningen. En roman det tittar jag inte åt.

- Hur är det med synen?

- Jag har glasögon när jag läser men inte annars. Jag kan inte ha glasögonen på mig och gå från bordet och till spisen.

- Man kan väl säga så att nog har väl människorna bekvämare nu än förr i tiden?

- Ja, och klockan nio då lägger jag mig. Det får vara hurdant det vill.

- Hur dant är det med sömnen då?

- Den är prima. Jag går upp när hon fattas tjugo minuter i sex.

- Är det likadant både vinter som sommar?

- Ja, då har jag göra att skotta snö och göra vägar.

- Ja, jag förstår det. Har man mycket ved så går det an att överleva vintern också.

- Jadå, jag frös inte i vintras heller och jag har ved för två år framåt.

Nöjd med livet

-Nå, man brukar fråga gamla människor om det är nöjda med sitt liv?

- Jadå, inte önskar jag mig tillbaks men inte något som jag saknar heller.

- Eriksson är liksom nöjd då?

- Jadå. Roligt har det varit ibland och less ibland.

- Nog finns det väl allt något som är som det inte borde vara?

- Ja det är väl det där med ungdomen, ungar som är bortskämda.

- Vad då menar Eriksson med ungdomen då som inte var bra?

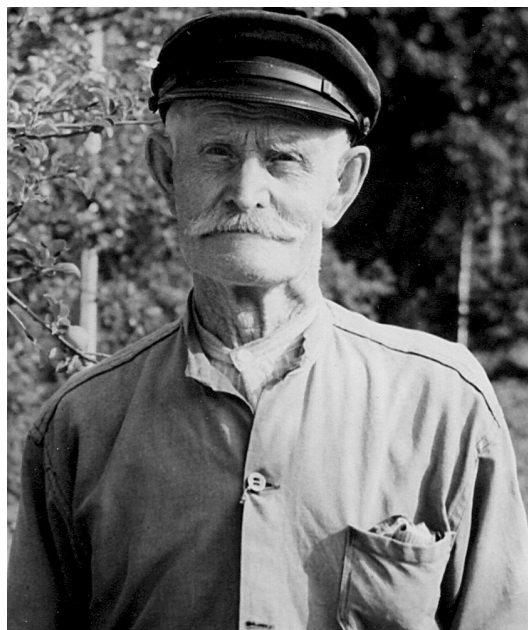
- Det är väl det att dom inte behöver arbeta. Dom behöver ju aldrig göra något. Det är som dom brukar säga att dom ska gå i skolan till dom ska exercera, och när dom har exercera så väntar dom på pension.

Minnet sviker

- Skulle Eriksson vilja berätta en liten trevlig historia till sist för vi har lite kvar här på bandet, någonting roligt?

- Ja, jag vet inte. Det är inte alla gånger som det rinner opp.

- Ja och nu kom det ju så plötsligt också. Men Eriksson kanske kommer ihåg något i alla fall?

- Det är nu som det händer mig ibland att något som vi talar om är borta, men sen när jag har gått en bit så kommer jag ihåg det lika bra som det skulle ha hänt meddetsamma.

Henning Alfred Eriksson avled i juli 1966. Tre år efter denna intervju.

En berättelse från Håskesta

Håskesta, eller Håksta som vi säger, i Säby socken är gammal kulturmark. Där finns tydliga fornlämningar. Dessutom så gick den gamla Eriksgatan intill byn.

Jag var där på besök hos en gammal skolkamrat, nu en pensionerad gammal bonde. Till det obligatoriska kaffet försökte jag få honom att berätta om skatten som ligger nedgrävd i en backe vid Håskesta.

Att det fanns en skatt där fick jag höra av en annan gammal man från grannbyn, Nisse i Brunna. När jag nu förde skatten på tal mörknade min väns anletsdrag och hustrun föll mig genast i talet och meddelade att det inte alls var något att tala om. Känsligt ämne, uppenbart.

Vad jag till slut lyckades lirka ur honom var följande:
För länge sedan hade någon herreman, som förmodligen tillhörde det kungliga sällskapet på Eriksgatan, konstaterat att här i Håskesta var rätta platsen att gräva ned en skatt. Den tidens skatteplanerin, kan man förmoda.

Han grävde ned en kittel full med guld och ädla stenar. Till sin hjälp hade han en kyrkans man. Detta för att platsen skulle skyddas med besvärjelser och inte behövde bevakas. Platsen fick av byborna sedan benämningen Kittelbacken. Ingen tordes heller då försöka gräva upp och stjäla skatten.

Ett seriöst försök gjordes dock senare av några drängar som först hade informerat sig om hur besvärjelsen kunde upphävas. Man fick reda på att största chansen att lyckas var om man försökte gräva vid midnatt, en skärtorsdag i fullmånens sken och under total tystnad.

Man förberedde sig väl och vid den rätta tidpunkten skred man till verket.

Efter hårt arbete med spade och spett träffade man mycket riktigt på kitteln. Och man började baxa den upp ur gropen.

På vägen intill backen hörde en av drängarna en kärra komma farande. Han tittad upp och såg en höna komma dragande en kärra med hö. Oklart vad, men han lät unslippa sig ett förvånat tillrop.

Tystnaden bröts och kitteln föll tillbaks i gropen som rasade in och skatten blev på nytt begravd.

Tiden gick och tron på mystiska krafter avtog. Vissa försök har gjorts på senare tid att komma åt skatten. Dock utan framgång. Man måste ändå ha förargat det väsen som bevakade skatten, Kittelgubben som han kallades.

Oförklarliga händelser inträffade. Som exempel hände det vid ett tillfälle, då man avverkade skog i backen, att verktyg försvann från dag till annan.

respekt för platsen.

Ytterligare försök att få upp skatten är inte tillrådligt enligt hans bestämda mening.

Som barn var det otänkbart att ens leka där, berättar han.

Kittelgubben kommer och tar er var mer än tillräckligt som förmaning, för att få det mest bångstyriga barn att ta reson.

Mangårdsbyggnad i Håskesta

Min sagesman har än i dag